

בש"פ 3266/16 - אהרון קליין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3266/16

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקש:

אהרון קליין

נ ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בתל אביב בת"פ 21131-05-11 שניתנה ביום
6.4.2016 על ידי כבוד השופט ד' רוזן

תאריך הישיבה:

כ"ה בניסן התשע"ו (3.5.2016)

בשם המבקש:

בעצמו

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב

החלטה

1. זו הפעם הרביעית שהמבקש פונה לבית משפט זה בנושא מאסר חלף קנס שהושת עליו, לאחר שבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' רוזן) הרשיע אותו ביום 9.1.2013 בשורה ארוכה של עבירות מרמה חמורות. בתמצית ייאמר, כי המבקש הציג עצמו כאיש עסקים מצליח וכיזם טכנולוגיות חדשניות, על מנת לזכות בכספים של משקיעים שונים. בסך הכל קיבל המבקש במרמה סכום כולל המתקרב לכעשרה מיליון ₪, מסר שיקים ללא כיסוי בסכום כולל של למעלה מעשרה מיליון דולר, זייף מסמכים ועשה בהם שימוש לקידום מטרותיו הכלכליות. דינו של המבקש נגזר ביום 20.2.2013 ולצד עונש של 93 חודשי מאסר בפועל, הוטל עליו לשלם קנס בסך 50,000 ₪ או 150 ימי מאסר תמורתו, וכן 200,000 ₪ פיצוי למתלוננים.

בהחלטתי מיום 26.6.2013 דחיתי את בקשת המבקש להורות על עיכוב ביצוע תשלום הקנס והפיצויים. בין היתר, ציינתי בהחלטה כי "נושא פריסת התשלומים כמבוקש בבקשה, מסור לסמכות המרכז לגביית קנסות" (ע"פ 2447/13). ערעורו של המבקש על גזר הדין התקבל, באופן שתקופת המאסר לריצוי בפועל הועמדה על 72 חודשים, ללא התערבות ביתר רכיבי העונש (ע"פ 2447/13).

2. בקשה שהוגשה לבית המשפט המחוזי, לפריסת החוב או לדחיית המועד לתשלום, נדחתה. על החלטתו של בית

עמוד 1

המשפט המחוזי הוגש ערר, שנדחה בהחלטתו של השופט שהם מיום 7.12.2014 (בש"פ 6531/14). בהחלטה זו צוין כי בקשותיו של המבקש לפריסת הקנס לתשלומים – התקבלו, ואולם המבקש אף לא החל לשלם את התשלום הראשון. עוד צוין בהחלטת השופט שהם, כי לחובתו של המבקש עומד חוב קודם שיש לו עדיפות, אך בתגובת המדינה נאמר כי גם בנסיבות אלה, תשלום מלוא החוב בתיק הנוכחי יימנע את הפעלתה של פקודת מאסר חלף קנס.

3. בהחלטת השופט זילברטל מיום 25.3.2015 ניתן תוקף להסכמת הצדדים, לפיה תשלום החוב יבוצע בעשרה תשלומים, ואי תשלום במועד יעמיד את יתרת החוב לפירעון מיידי (בש"פ 1609/15). בהמשך נדחה המועד הראשון לתשלום (החלטה מיום 27.4.2015). לטענת המבקש, ביום 27.8.2015 הוא העביר למשיבה 20,000 ₪, אך סכום זה נותב לכיסוי חוב קודם משנת 2002, ולכן ביטלה המדינה את הסדר התשלומים. בבקשה שלפניי טען המבקש כי הסדר התשלומים האמור נכפה עליו, ונועד מראש לכישלון.

4. ביום 27.1.2016 החליטה ועדת השחרורים לשחרר את המבקש בתנאים מגבילים. המדינה הגישה ערר נגד החלטת הוועדה, והערר התקבל בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל – נשיא; ז' בוסתן; ש' בורנשטיין) מיום 8.3.2016 (עת"א 3531-02-16). בין היתר, נאמר בפסק הדין כי:

"שגתה הוועדה כאשר שחררה את המשיב על תנאי בטרם שילם את מלוא סכום הפיצויים, גם אם שילם את מרביתו. טענתו של המשיב כי עקב טעות סכום של 20,000 ₪ הועבר לכיסוי חוב הפיצוי הקודם, אין בה כדי להצדיק את שחרורו. ראשית, על שום שהמשיב לא הוכיח כי מדובר בטעות, אלא טען טענה זו בעלמא; שנית, משום שגם יתרת חוב הפיצוי הקודם עומדת לו לרועץ ומלמדת על אורחותיו והעדר נכונותו לשאת באחריות ולהפנים את הפסול בהתנהגותו; שלישית ועיקר, בין כך ובין כך, התוצאה הסופית היא שהפיצוי לא שולם במלואו. אנו סבורים כי בעבירות מרמה, במיוחד מהסוג בגינו מרצה המשיב את מאסרו, יש ליתן משקל משמעותי לתשלום מלוא הפיצוי לאלה שהמשיב נטל במרמה את ממונם. אסיר בגין עבירות מרמה שאינו מפצה את קורבנותיו באופן מלא, אינו ראוי לשחרור מוקדם".

5. ביום 31.3.2016 ניתנה פקודת מאסר חלף קנס, לתקופה של 150 ימים. בהמשך דחה בית המשפט המחוזי "בקשה בהולה להפחתת ימי המאסר חלף קנס ובקשה למתן הבהרה". בהחלטה נאמר: "לאור התייחסות המדינה לא מצאתי לנכון להתערב בסדר זקיפת התשלומים ולהפחית מימי המאסר חלף קנס, עד לתשלום מלוא הסכום שנקבע לפיצויים" (החלטה מיום 6.4.2016 בת"פ 21131-05-11).

6. החלטה אחרונה זו היא הנתקפת בבקשה שלפניי, בה חוזר ועותר המבקש לאפשר לו לפרוס את חובו לתשלומים ולבטל את פקודת המאסר חלף קנס. לטענתו הוא שילם עד כה כ-170,000 ₪ מתוך הסכום של 250,000 ₪ שהוטל עליו לשלם בגזר הדין, וכיום יתרת החוב נובעת בעיקרה מהפרשי הצמדה וריבית. המבקש טען כי מצבו הכלכלי אינו מאפשר לו לשלם את מלוא החוב, והדגיש את האמירה בפסק הדין בערעור, ולפיה "נראה שהמערער לא נטל לעצמו סכומי כסף". המבקש הלין על דרישתה של המשיבה כי רק תשלום מלוא הסכום של 250,000 ₪ יימנע את הפעלת פקודת המאסר חלף קנס ולדבריו, על פי רישומי המרכז לגביית קנס, אגרות והוצאות, הוא כבר שילם 15,000 ₪ מתוך הקנס. נטען בבקשה כי בנסיבות אלה נפגעת חירותו של המבקש, משהמדינה אינה מאפשרת לו להסדיר את תשלום החוב בהתאם ליכולתו הכלכלית.

7. דין הבקשה להידחות, וזאת מבלי להידרש לשאלה אם המסגרת הדיונית הראויה לבקשה כגון דא היא "בקשת עמוד 2

רשות ערעור", כפי שנקט המבקש, המייצג את עצמו (לעניין זה ראו בש"פ 9098/15 אשרף ג'סאר נ' מדינת ישראל (19.1.2016) (להלן: עניין ג'סאר)).

8. אקדים ואציין כי משהופעל כבר המאסר חלף הקנס, אין להשיב הגלגל לאחור לגבי התקופה שהמבקש כבר ריצה על חשבון החוב (עניין ג'סאר פס' 7; בג"ץ 60/83 שעת נ' שירות בתי הסוהר, פ"ד לז(1) 754 (1983)). אשר ליתרת תקופת המאסר שנותרה, אני רואה להיעתר לבקשה. אכן, יש לאמר לשבחו של המבקש, כי הוא שילם תשלומים נכבדים על חשבון הפיצויים שנפסקו לחובתו, הן בתיק קודם והן בתיק שבפנינו, כאשר יתרת החוב בתיק הקודם, מקורה בריבית שנצטברה והביאה להכפלת החוב. עם זאת, משלא עמד המבקש בהסדר החוב כפי שהוסכם בפני השופט זילברטל, אין לו אלא להלין על עצמו, ואין מקום לערוך עמו הסדר תשלומים נוסף.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ו (4.5.2016).

ש ו פ ט
